

הן נזרקות; אולם את הכרטיסים היה מוצא באולם הקולנוע ובסביבתו.

משנסתלקה המשטרה התפנה חיים בורגל, הבחור האלגנטי, צעד בכיוון לכניסה פנה מימין, נכנס לתא קטן הנושא את השלט "קופסה". במקרה היה הוא בן-בעל הקולנוע, מוכר הכרטיסים, והספסר הצעיר כאילו הביא תפוזים ליפו, או פתח לגיו קאסל.

חיות

השפן הקטן

לפני שבוע ימים נוצר ברחוב וולפסון, תל-אביב, פקידתנועה. צעיר כרע על המד-

שישתתפו בהפלגה. פירוש ערבות זאת היה שרב-החובל של האניה חייב לדאוג לכך שאותם הימאים לא ירדו לחוף במלמי-החנייה.

השבוע, כשחזרה ירושלים לחיפה, נתגלו פרטים נוספים בקשר לעריכתו של דוד ("דולה") שרייניק (העולם הזה 853) שחקן הכדורגל השט של בית"ר תל-אביב. הוא היה בין חמשת החשודים, אלא שהוא ניסה להבריח 100 דולאר, עשה שחבריו ניסו להבריח רק 50 דולאר כלי-אחד.

גם בנמל ניו-יורק, כמו בנמלים אחרים, לא עיכב איש את ירידת החשודים לחוף. דולה ניצל את ההזדמנות, כיכר את החיים

למי לתת נדבות — בודאי לא לבעלי הבתים. שני ביקשה ומצאה עבודה: היא שוטפת בשעות הבוקר את רצפת בית הכנסת הסמוך לביתה, מקבלת 6 לירות לחודש, מוציאה את כל הכסף על קניית אינסולין.

אבל האינסולין לבדו אינו מספיק: הוא צריך להיות מזורק על ידי רופא, והרופאים לא האמינו ששנצי אינה יכולה לשלם להם. הם אמרו בחיך: "הרי יש לך בית ו!" גם מוסד העזרה הסוציאלית לא האמין לה, שנצי מילאה את כל הטפסים הדרושים, אבל כאשר גודע נודע לפידי המוסד השיש לה בית סירבו לעזור לה או ללמד אותה להוריק אינסולין לעצמה, אמרו בהקיפות: "לכך רופא!"

"עכשו אני מאמינה לכל הסיפורים על בעלי-בתים המקבצים נדבות ברחובות-העיר." אמרה שנצי, לבסוף נקטה בצעד אחרון: הלכה למיסיון הקאטולי כדי שהגזירות תלמדנה אותה להוריק לעצמה אינסולין. הגזירות מילאו את בקשתה ברצון, ובקרב ייעלם טעמה המתוק של מחלת הסוכר, יישאר רק טעמו של הבית המר ממות.

המחר כרגיל

אליהו ואקנין היה רק בן-27, אבל הוא הספיק לפתח פילוסופיה משלו: הוא משוכ-נע שהאדם חי רק פעם אחת, מאמין שיש ליהנות מן החיים, לקחת ככל האפשר יותר, לתת ככל האפשר פחות. פילוסופיה זאת כבר הביאה אותו פעמים מספר לאולם בית-הדין; אבל הוא היה פילוסוף של במש, דבק בהשקפותיו בעקשנות.

המלצר היה בור. בשבוע שעבר הופיע ואקנין, לבוש דרי, מסורק למשעי, באולם האכילה של קפה אמבסדור. הוא הזמין ארוחה יקרה עם יין ופירות. נהנה מן התכנית, כיכר את אנשי-התזכורת במשקאות, היה שרוי במצב-רוח מרומם.

כאשר הגיש לו המלצר את החשבון על גבי מגש מכוסה במפתח צחורה וחיכה למת-נת יד נדיבה, סקר ואקנין את הספרות (27 ל"י). אמר בתמהון: "האינך מכיר אותי? הרי איני משלם לעולם!" אחר הסביר: "אני גיבור הקרב על ירושלים." המלצר היה בור גמור בתולדות מלחמת-העצמאות. הוא קרא לחבריו לעצור את הצעיר, לטלף למשטרה. אבל ואקנין אפילו

לידידים בלב ונפש. לאחר שעות-העבודה היו שניהם נחונים על תכניותיהם, שואפים לח-רוג מן השיגרה, למצוא דרכים חדשות לחיכ-נון בניינים שייפו את פני מדינת-ישראל. שני-הם השלימו זה את זה: פובונר שיוה לחכ-ניות את גזון האסכולה האירופית — יסקי, הצבר, התאים אותן לצרכים המיוחדים של ישראל.

שניהם נזכרים באותן שעות-עבודה נוספות בתמימות ובהתלהבות: הן מזכירות להם את הימים בהם למדו בבית-הספר, ציירו בתים, מצאו בצורה-הם הפרימטיביים משהו שלא היה ידוע לוולתם.

הבניין אשר תכננו השניים ישתרע על שטח של 3000 מטרים מרובעים, יכיל שלושה אולמי-הרצאות, ספרייה ל-300 איש, חדרי-פרופסורים, התקציב (750 אלף ל"י) כבר מוכן בארצות-הברית, ושני האדריכלים מומצעים על ידי האוניברסיטה לגשת למלאכה בהקדם האפשרי. הפרס לזוכים בתחרות הנו עבודת הבניין עצמה, אשר נוסף על הגשמת-הל"מם תיתן להם גם את התשלום הרגיל במקרים מסוג זה: 5 אחוז מן התקציב.

השבוע החלו שני האדריכלים לבנות את עתידם על הכסף, אשר יבוא לידם בעוד זמן קצר, עיבו את משרדו של שרון, פתחו מש-רד משלהם, בחדר שטוף קרני שמש. אמר יסקי, הלבוש סחוד צהוב, בחיך של אושר: "אני מאמין שבישראל, יותר מבכל מדינה אחרת, רופאים צעירים, טכנאים צעירים, עורכי דין צעירים וקצינים צעירים, מתקדמים לאט, אך בבטחון וכובשים נקודות-מפתח. אני מקווה שהצלחתנו תוכל להמריץ את האחרים לעבוד קדימה."

רכי אדם

הבית האד

שתי נזירות לבושות צחורות השתחו בנימוס, בשבוע שעבר, כאשר יצאה אשה בעלת-בשר מבית המיסיון הקאטולי. היא לא באה להטבל את הדת הנצרית: הנזירות לימדו אותה להוריק לעצמה אי-סולין.

שנצי קוסי (60) סובלת זה שנים רבות ממחלת הסוכר; אולם היא היתה יריאה ומלאת חיים בשנת 1925, כאשר עלתה לירוש-יה עם בעלה, גרשון, הגדול ממנה בשש שנים. בעיר מולדתו רובנו, היה גרשון

אדריכלים שמעון פובונר ואברהם יסקי לצעירי, דרך

רכה ליד גופתו הקטנה של שפן, שהיתה מוטלת בשלולית של דם. מעליו ניצב גבר קשוח למראה, אחוז מבוכה כששוטר פורץ לו דרך בתוך ההמון שנתאסף.

עמנואל פנטון (17) אהב בעלי חיים מימי ילדותו. לא פעם ספג מאביו משה, מנה הגונה על שהביא כלב תועה הביתה בליל-גשם ולא רצה להפרד מעליו, או קנה יונים וצפורים.

בימי החופש הגדול ביקר עמנואל בקיבוץ-נצר וחזר עם ידיד חדש: שפן. מדי יום בימו, בשבוע מבית הספר המקצועי מאקס פיין, שם הוא לימד חשמלאות, היה הנער עולה במדרגות אל גג הבית בן הקומה האחת, מטפל בידידו הקטן בעל האוזניים הארוכות, הרכות כקטיפה.

הוא גשם עדיין. בשבוע שעבר עלה עמנואל כרגיל לגג-הבית, לא שם לב לבעלת-הבית, שעסקה בשטיפת המדרגות וצעקה שהוא מלכלך את הרצפה.

דקות מספר לאחר-מכן הופיע על הגג גבר בעל מראה קשוח: בעל הבית, יהודה שטרטימן. הוא החל גוער בעמנואל; אבל הצעיר לא שם לב לכך: הוא ידע היטב שרעל-הבית רוצה לקחת את דירת-הוריו, ינו טחניץ כל הזדמנות לחולל שערווריה כלשהי.

פתע חטף שטרטימן את השפן מידו של עמנואל, הניף אותו מעל למעקה-הגג, הטיל אותו למטה. כאשר הגיע השוטר למקום, התעמת עדין השפן בפרפורי-גטיסה ארו-כים.

הארץ

קול ישראל — מעל בימת הפרה. (מעריב).

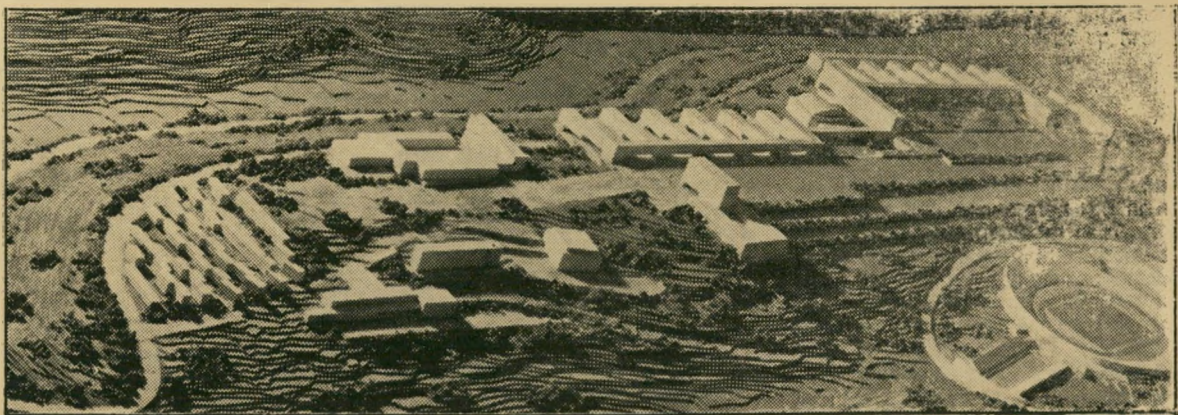
מרדכי זך, צה"ל
מן העיר אל הפר.
שני שופטי-הקו נפנפו דגלים כאילו כפאם שר (על החשמל).
ירם לביא, חיפה
שר הבעיטה והשיפוט?
מכבי-האש שהוהלו למקום ב"ב" ערב, הצליחו לכבות את השריפה אחרי עבודה מאומצת של שנה ומחצה (שערים).
גבריאל הורוביץ, חיפה
המכבה לאישו יגמור בעתו.

בארצו של הדוד סם על פני הכדורגל ובתי-המשפט של מדינת-ישראל, אבל יש לצפות שהוא ישתעמם שם: לבית-ר ניו-יורק אין אפילו קבוצת כדור-בסיס.

ספרות

תפוזים ליבו

נער כבן 15, מסודר, לבוש בגדים נקיים, רגיל היה להסתובב בכביבת קולנוע גל-אור

תכנית האוניברסיטה העברית

ירושלים, פתרון

החיפאי המציג סרטים במשך כל שעות היום. לפעמים היה מוכר כרטיסים לדורשים מעונינת היתה תכונת כרטיסים אלה: הב-קורת היתה נפרדת מגוף הכרטיס עצמו ש-נשא חותמת של יום "המכירה". לרוב לא היו מציגי כרטיסים אלה מורשים להיכנס ל-קולנוע, יוצאים לחפש את הנער, לא מוצאים אותו.

השבוע ניגש הנער לבחור אלגנטי שפנה בכיוון לכניסת הקולנוע. הפניה היתה כרגיל "אני צריך ללכת לעבודה, אתה רוצה לקנות כרטיס?" הסרט היה מושך — האדם הש"ישי — אך בקופה היו כרטיסים בשפע. בכל זאת הסכים הבחור לקנות את הכרטיס וביקש ממנו להיכנס עמו לאולם ההמתנה של הקולנוע לברר אם הכרטיס בעל הב-קורת הנפרדת ראוי לשימוש.

הנער חיכה. הבחור הסתלק לכמה דקות, שלאחריהן הופיעה המשטרה. בחפוש בבגדי הנער נתגלו עשרות כרטיסים וחלושי בקורת נפרדים. את הבקורות היה מקבל מנערי הארטיק שהיתה להם גישה לחיבה אליה

לא ניסה להמלט. הוא הדליק סיגריה, אמר למלצר הקרוב ביותר: "אני יודע, אקבל ששה שבועות מאסר. קיבלתי את זה גם בעד הסעודה הקודמת."

ים

דולה והדולאר

שעה קלה לפני הפלגתה של א/ק ירושלים לארצות-הברית (בחודש שעבר), ערכה ה"ה משטרה זיפוש פתע אצל הצוות, גילתה אצל חמישה מהמלחים דולארים שעמדו להיות מוברחים.

מאחר שהצוות כבר קוצץ, כתוצאה מחוקי מקראון, החליטה חברת שהם, בעלת האניה למוע קיצוץ נוסף, ערבה לכך שח-משת המלחים החשודים יחזרו ארצה, לאחר

* חזק שנתקבל בארצות-הברית בשנת 1952. אוסר על כניסתם של מהגרים ומכ"ר, שנים רצויים מטעמים פוליטיים וטע"מים אחרים, לשטח-המדינה.

סחר-עורות אמיד; אבל בואם של הקומ"ו ניסטים למקום שכונע אותו לבחור בדרך הציונות וההתיישבות בארץ-ישראל.

במשך חמש שנים עמל הזוג בחנות הקי-טנה שפתח בתל-אביב; אבל בשנת 1930, כאשר החלה שנצי לחוש את האותות הרא-שונים של מזלת-הסוכר, החליטו היא ובעלה לקנות בית קטן ברחוב רש"י. במהרה הו"סיפו על הבית קומה שנייה, ושכר-הדירה שקיבלו בעד שמונת החדרים (2 עד 3 לירות לחדר), איפשר להם לחיות ברווחה בחדר התשיעי.

הזמן חלף במהירות; אבל שכר הדירה ומחלת הסוכר נשארו קבועים במקומם. שלר-שת ילדיהם של גרשון ושנצי מתו לפני שנים רבות; וכאשר גם מת אחיה של שנצי, שישב באמריקה והיה שולח לה חבילות מזון, נאלץ הזוג למכור את מטלטליו בזה אחר זה.

לא ניתן נדבות! רק לשוא התחננה שנצי לפני דייריה, ביקשה מהם להגדיל את שכר הדירה. אמר אחד מהם: "אני יודע